

pEt. af Befolkningen. Derfor maa det erkjendes, at det er et meget stort Flertal... (Stemmer: Det var jo ikke Valgere! — Formanden ringer), ja, jeg vil anbefale ærede Medlemmer ikke at afbryde mig. Jeg pleier ikke at afbryde ærede Medlemmer, og de kunde gjerne til Gjengjæld vise mig den samme Velvillie. Jeg skal ikke undersøge, hvorledes dette Tal er fordelt imellem Alderen 18—19—20—30 til 70 Aar, men, mine Herrer, de Mænd iblandt dem, som før Dieblisset ere under 30 Aar, ville rette denne Feil om nogle Aar, og jaa ere de ogsaa Valgere. Jeg siger kun, mine Herrer, at naar et saa stort Antal Mænd erklære sig rede til at bringe de nødvendige Offre, er det et Vidnesbyrd, som dette Thing maa anerkjende, paa Sandheden af den Udtalelse fra Flertallets Side, at der i Befolkningen raader en bestemt kraftig Villie til at gjøre Alt for at værgø Landets Selvstændighed, Udelelighed og Hæder. Derfor tror jeg, at det, der ventes af Befolkningen af dem, der have Sympathi for det Forslag, der har foreligget, og det, som ventes af dem, der have andre Opfattelser, og maatte ogsaa af dem, der ikke vilde have Noget med Forsvarsvesenet at gjøre, er, at Folkethinget endelig en Gang skal give en positiv Udtalelse, der afgjør de store Principspørgsmaal, der komme til at foreligge, og udtale sig enten angaaende bestemte Summer eller angaaende visse afgjørende Principer eller eventuelt, om nødvendigt, gjøre klart, om der fra Folkethingets Side stilles særlige Betingelser med Hensyn til Tilvebringelsen af Midlerne. Det er om det, man ønsker at have en positiv Udtalelse, og det er en saadan, som det er mit Haab og Ønske maatte komme frem ved denne Leilighed. Det er den eneste Maade, paa hvilken man faar et Grundlag, hvorfra der kan gaas ud senere ved Forsvarssagens Behandling, og dersom det kunde lykkes Folkethinget at bringe en Løsning paa disse Spørgsmaal af en saadan Bestaendighed, at den kunde accepteres af Landstinget, jaa havde man ogsaa vundet det store Gode, at da var Folkethinget kommet ud af den sorgelige Tilstand af Impotens, hvori det for Dieblisset befinder sig. Kommer der derimod Intet ud af det, skulle vi noies med negative Udtalelser, skulle vi noies med Intet at gjøre, jaa bliver Alt, hvad der er sagt om Landets Hæder, Selvstændighed og Udelelighed, kun Trajer, og vi risikere da et skjont Dieblis at jaa lige overfor den Tilstand, hvor der ikke mere er Spørgsmaal om, hvad Folkethinget vil eller ikke, men om Folket og Landet overhovedet skal eksistere. Jeg vil derfor tillade mig at anbefale denne Sags

Fremme, og at det Udvalg, som jeg forudsætter vil blive nedsat — jeg antager, at det ærede Flertal vil stille Forslag om at henvisse Lovforslaget til et saadant — vil arbejde i Retning af at kunne forelægge positive Forslag for Thinget til Afgjørelse.

Formanden (Berg): Jeg skal i Anledning af en Ytring af den ærede Taleer bemærke, at den Tilstand kommer man ikke til i Danmark, da man ikke vil spørge om, hvad Folkethinget vil eller ikke vil; thi det vilde være en forfatningsstridig, en grundlovsbrydende Tilstand.

Thomsen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden (Berg): Det ærede Medlem har Ordet.

Thomsen: Jeg skal tillade mig at gjøre den ærede Formand opmærksom paa, at han vistnok maa have misforstaaet mine Ord, idet jeg nemlig udtalte, at der kunde komme en Tilstand, hvor der ikke mere var Spørgsmaal om, hvad Folkethinget vil eller ikke, men hvor der var Spørgsmaal, om Folket skal eksistere eller ikke. Jeg tror, at den ærede Formand vil indrømme, at der ikke er noget Grundlovsbrud i at forudsætte Muligheden af, at Folket kan komme til at opføre sig at eksistere, og den logiske Konsekvens af, at Folket ikke eksisterer, vil være den, at Folkethinget heller ikke eksisterer. Jeg haaber, at den ærede Formand vil indrømme, at han har misforstaaet mine Ytringer, og at han deraf vil kunne se, at det ikke har været noget politisk eller noget Grundlovsbrud, jeg er kommen til at udtrykke i mine Ord.

Formanden (Berg): Jeg maa fastholde Berettigelsen af min Indsigelse.

Thomsen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden (Berg): Er det angaaende det Samme? Angaaende dette Spørgsmaal er der nemlig intet videre Ordskifte.

Thomsen: Ja, det var en Udtalelse, jeg vilde tillade mig at gjøre i Anledning af den hvidarede Formands Ytringer.

Formanden (Berg): Ja, denne Sag er afgjort med min sidste Bemærkning; den diskutere vi ikke mere.

Da ingen iøvrigt ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.